

Ez itt a kint – menjek, maradjak –

hján az ismerős, megszokott falaknak.

Hódítani jöttem dzsipet vezetve,

mérföldköveket pakolni zsebembe.

A keletitől a nyugati partig

hajtok, ameddig a horizont hajlik...

Határ sehol. Kitakartak – végleg.

Nem fáj, nem becéz a nyelv, melyen beszélnek.

Szégyenkezem, fázom. Magamra hagy e tér.

Legyőzhetem ugyan autóval – nem ér.

Összeolvad a tegnapi s mai nap.

Megszagattja vékony körvonalaimat.

És az itt bent. Bárhol is lakjak.

Perspektíva nincsen. Közelségek vannak.

Félhomály, testvérharc, nedvesség, meleg.

Minden utazásból visszaszületek:

hogy tudjam, nem nőtték túl a fákat a házak;

hogy mint Arany János, inkább gyalog járjak;

lássam, pontosan akkorák a hegyek

Budán, amikor a Dunán átkelek;

s mert nem gondolja senki, hogy az furcsa,

ha a Lánchíd erős férfikarját nyújtja;

s elhiszem, ha egyszer megint kicsi leszek,

az Erzsébet híd majd kézen fogva vezet – haza.